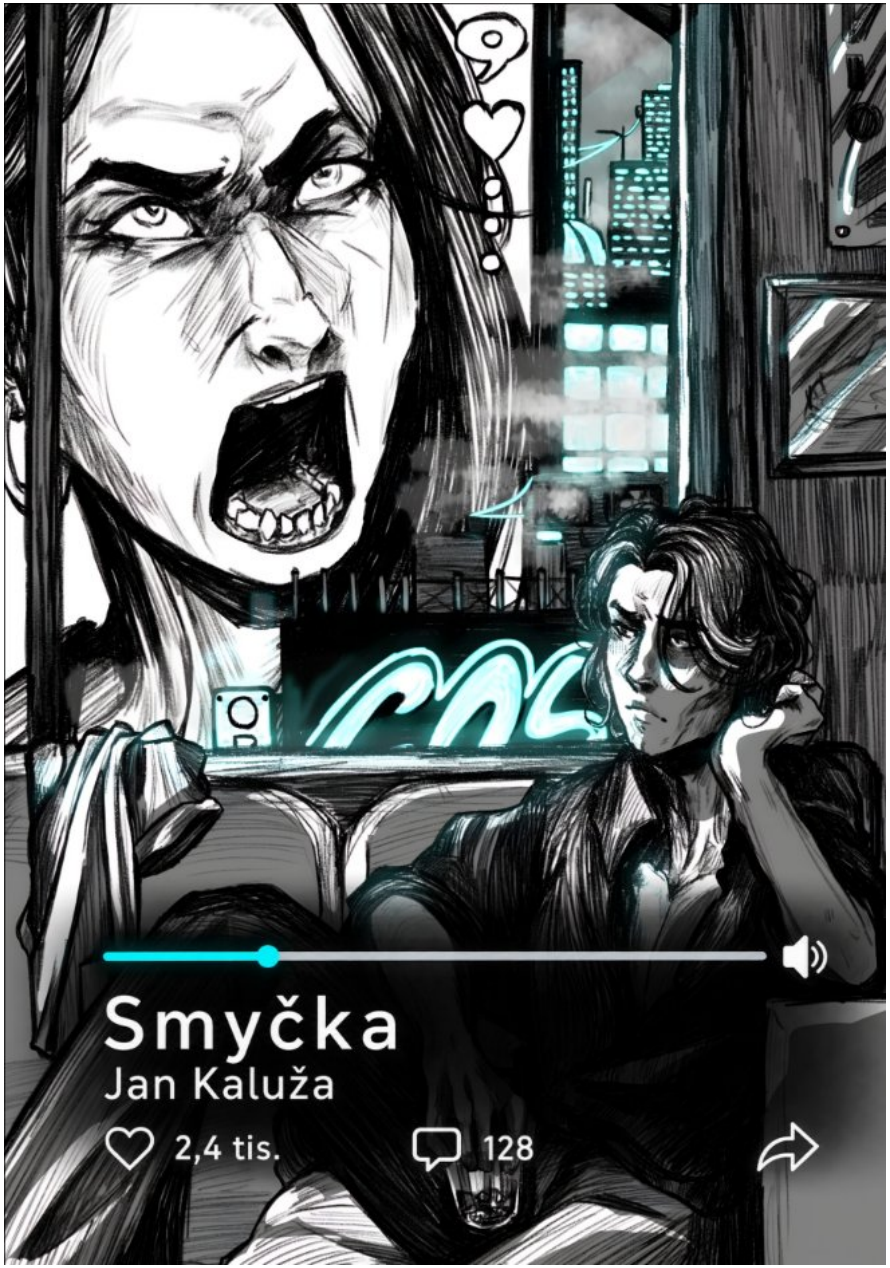

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

5. Ulice (Vey)

Lyra vytáhla Pulz z truhly a prohlížela si ho mezi prsty. Až příliš dlouho.

Mlčela jsem spolu s ní a hlídala každý její pohyb. Popadne truhlu a pokusí se utéct? Vezme si hrst Pulzů a zbytek mi nechá? Nebo mi snad o Pulzech řekne víc?

Čekala jsem, že se zeptá, kolik jich je. Alespoň já bych to udělala. Občas jsem je chtěla spočítat. Hlavně za nocí, kdy jsem nemohla usnout. Ta chuť mě ale pokaždé přešla někdy kolem první tisícovky.

Lyra se konečně nadechla a já zadržela dech.

„Kdy jsi je dostala? A kdo ti je dal?“

Odtrhla pohled od lístku s věnováním na spodní straně víka truhly a zadívala se na mě.

Tahle otázka mě přesunula o mnoho let zpět. Na okamžik jsem byla zase před ústavem. Pětiletá, s tvářemi ulepenými od slz a s nudlemi u nosu. Pamatovala jsem si matčiny kudrnaté vlasy, její tmavé oči za obroučky brýlí a její záda. Odcházela ode mě. Modré rifle a kožená bunda. Levá noha střídala pravou pravidelně a dodávala mým vzlykům pevný rytmus.

Potom už jen první noc v cizí posteli mezi dalšími, jako jsem byla já. Můj tichý pláč a hlasitý křik ostatních dětí. V ústavu jsem strávila dalších deset let. Dost dlouho na to, abych ho začala nenávidět ještě víc než svou matku.

„Vey?“

Lyřin hlas mě vrátil do pokoje. Podle způsobu, jakým si mě prohlížela, jsem poznala, že můj obličej prozradil víc, než jsem chtěla.

„Proč bych ti měla říct, kdo mi je dal?“ zeptala jsem se a snažila se uklidnit svůj třesoucí se hlas.

„Protože sama nevíš, odkud je máš.“

„To jsem neřekla a navíc to není pravda,“ zalhala jsem.

„Nemusela jsi to říkat.“ Kývla k otevřené truhle a vzkazu na víku. „Kdybys to věděla, nepřivedla bys mě sem.“

Měla samozřejmě pravdu. Po Pulzu viděla stejnou vizi jako já, ale na rozdíl ode mě v ní nemusela věci pojmenovávat. Znala jejich skutečná jména. A já je chtěla znát taky.

„Proč mi chceš pomoct?“

„Třeba mi pak dáš slevu.“ Usmála se Lyra a hodila Pulz zpátky do truhly. S tichým cinknutím dopadl na hromádku.

Nevěřila jsem jí ani slovo. V mém světě žádné třeba neexistovalo a pochybovala jsem, že by to v tom jejím fungovalo jinak. Pomoc byla jen obchod za cenu, kterou člověk většinou zjistil příliš pozdě.

Nechtěla levnější Pulz. Chtěla informace a musela pro to mít vlastní důvody. Důvody, po kterých mi nic nebylo, ale se kterými se dalo obchodovat.

A obchody mi šly.

„Ty mi řekneš, co víš o té vizi, a já ti povím, kdy jsem Pulzy dostala," odpověděla jsem, teď už mnohem jistěji.

„Jen kdy?"

„Prozatím."

Lyra sevřela rty. „A proč bych ti měla věřit, že potom řekneš zbytek?"

„Neměla."

Tentokrát to nebyla lež. Sama jsem nevěděla, kdo mi Pulzy poslal, ale o tom jsem se zmiňovat nehodlala.

„Stejně jako já nevím, jestli se sem nevrátíš s někým dalším a já budu muset utéct pryč," pokračovala jsem a při tom pomyšlení mě píchlo u srdce. „Takže každá dostaneme jen tolik, aby se té druhé nevyplatilo nás zradit."

Lyra se pomalu usmála.

Nebyla to důvěra. Tu jsem nepotřebovala. Stačilo, aby pro ni moje zrada byla stejně drahá jako ta její pro mě.

„Tak kdy?“ zeptala se.

„Bylo mi patnáct,“ začala jsem a stočila pohled někam za Lyru, „před třiceti lety. To mě pustili z ústavu pro osiřelé. Bylo to v pátek odpoledne. Můj šťastný den.“

„To ti mám věřit, že tam za odměnu dávají stovky let života při odchodu jen tak?“

Zarazila jsem se. Chtěla vědět jen kdy, ne jak. Ale tenhle příběh jsem v sobě dusila celá desetiletí. S každým slovem ze mě odcházela část téhle dětské křivdy a já se cítila lehčí než předtím. K čertu s tím.

„Donesl je poslíček. Čekal na mě před východem.“

„Osmého června,“ přečetla Lyra datum ze vzkazu na truhle. „To je datum uložení?“

„Jo.“ Přikývla jsem. „Někdo ji odeslal to odpoledne, kdy mě matka opustila. Ta truhla na mě čekala celých deset let.“

Lyra z kabelky rychle vytáhla mobil a až když otevřela Smyčku, všimla jsem si, jak se jí chvějí ruce. Sledovala jsem displej přes její rameno. Procházela Noxovy staré fragmenty, až se zastavila

na jednom z nich.

První básník Smyčky. Co po sobě zanechal?

Pustila video. Chvíli jen hledala ten správný okamžik a útržky Noxových slov zmateně bloudily místností. Zdálo se, že tohle celé dělá spíš pro sebe než pro mě. Konečně našla úsek, který hledala:

Osmého června 2040 zapsali poslední výsledky experimentů s rezonančními šneky. O den později už projekt neměl žádné členy. Byl oficiálně rozpuštěn. Zbyly jen zápisky z porad a útržky fragmentů člověka, který podle Corvena nikdy neexistoval. Prvního básníka Smyčky.

„První básník?“ zašeptala jsem překvapeně. Mé Pulzy pro mě byly záhadou, ale nikdy by mě nenapadlo, že by mohly souviset se Smyčkou. Teda, jasně, pocházely z ní, ale moje teorie o tom, jak se dostaly až ke mě, zahrnovaly spíš rodiče dealery, bohaté strýčky, nebo třeba nevěru s následky. Rozhodně ale ne inženýry Smyčky trávící odpoledne na poradách.

„Nox po něm pátral,“ odpověděla Lyra, zatímco zastavila fragment. „Ale nikdy nezjistil, kdo to byl nebo kde zmizel. Stejně jako ostatní z projektu, ze kterého po pár měsících vznikla Smyčka a umožnila lidem žít věčně.“

Jen pár lidem jako jsi ty, chtěla jsem ji opravit, ale spolkla jsem tuhle zášť tak jako tenkrát slzy v ústavu.

„A proč se prostě nezeptal Corvena?“

Lyra položila telefon na podlahu a překřížila nohy.

„Ptal se ho. Ten ale tvrdil, že do Smyčky nastoupil až když byly tyhle experimenty u konce. Nox pak s pátráním skončil, protože stopy už nikam nevedly. Po všech těch letech, co tím byl Nox doslova posedlý, jsi první stopa, která vede někam dál.“

„Já?“ nechápala jsem.

Vtom náš rozhovor přerušilo zvonění jejího telefonu. Rychle jsem koukla na displej a uviděla jméno. Nox. Lyra hovor přejetím prstu odmítla a sevřela ho pevně ve své dlani.

„Musím s ním mluvit,“ řekla, zatímco vstala. „Ale ne teď a tady.“

„Počkej přece,“ vykřikla jsem na ni a chytla ji pevně za zápěstí. „Musíš mi toho povědět víc. Navíc o truhle nesmíš nikomu říct. Nikomu!“

Otočila se a výraz v její tváři byl odhodlanější než dřív. Snažila se to skrýt, ale já věděla, že ať už Noxe opustila kvůli čemukoliv, pořád jí nebyl lhostejný.

„Neboj, vrátím se,“ řekla a vysmekla se z mého sevření. „Zítra za tebou přijdu a budu vědět víc, slibuju.“

Nato znovu zkontrolovala telefon a strčila ho do kabelky. Z těch nových informací jí muselo hučet v hlavě stejně jako teď mi. Věřila jsem, že se vrátí, protože těch vizí bylo víc a ona viděla jen jednu z nich. Bude zvědavá. A zaplatí. Pokud ne, postarají se o ni vyhazovači. A pokud budou problémy, budu muset zmizet. Nebylo

by to poprvé.

Dveře klaply a já zůstala v pokoji sama. Ten pocit prázdnoty byl najednou mnohem horší než kdykoliv předtím.

Hlavou mi létaly splašené myšlenky. Jak souvisí má matka se Smyčkou? Věděla vůbec o těch Pulzech? Vážně je poslala ona? Snažila jsem se znovu si vybavit každý detail z toho dne, ale bylo to už tak dávno…

Pak jsem si znovu přehrála rozhovor s Lyrou. Od jejího příchodu, přes vize a moment, kdy jsem před ní otevřela truhlu, až po konec našeho krátkého setkání.

Směs adrenalinu a hormonů štěstí se pomalu vytrácela a já začala dopadat nohama zpátky na zem. Najednou se to všechno začalo zdát jako hodně blbý nápad. Zjistila jsem o sobě něco víc, ale za jakou cenu? Do dnešního dne jsem žila na hraně, kterou jsem nikdy nepřekročila. Byla jsem v relativním bezpečí baru s Pulzy ukrytými pod podlahou. Nikdo jiný o nich nevěděl. Ale teď bylo všechno jinak. Lyra se o nich dozvěděla a podle všeho se o nich chystala říct Noxovi. Znovu se mi v hlavě rozezněla jedna z jejích posledních vět:

„Musím s ním mluvit, ale ne teď a tady.“

Proč? Proč s ním nemohla mluvit přede mnou? Co skrývá? Zavolá prostě policajty a já budu muset utéct?

Musela jsem zjistit víc. Dřív, než bude pozdě. A tak jsem truhlu rychle ukryla zpátky pod podlahu, přes hlavu přehodila kapuci

a rozběhla se za ní ven. Mé boty klapaly úzkou chodbou vedoucí z mého bytu k baru.

„Co se děje?“ vykřikl na mě barman, kterého jsem nechala bez povšimnutí za zády. Prodrala jsem se kolem hostů s hlavami zabořenými do displejů telefonů a rozrazila dveře vedoucí na ulici. Čerstvý vítr přinášel slanou vůni moře a lampy osvětlovaly ulici měkkým bílým světlem. Bylo mi na zvracení. Ulice jsem nenáviděla.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a snažila se najít Lyřin hnědý kabát. Nemohla být daleko. Vedle klubu zářil nápis zastavárny Ještě týden. Ve výloze se mezi telefony a snubními prsteny krčila taky jedna dětská bota. Vyskočila jsem na parapet výlohy. Potřebovala jsem větší rozhled a Lyra se vzdalovala každou vteřinou.

Oči mi kmitaly po lidech pode mnou. Hlavy zabořené do mobilů jsem ignorovala jako první. Lyra nepotřebovala sledovat Smyčku při chůzi – nesmlouvala se mnou o ceně Pulzu, takže peněz měla zatím dost a spoléhat se na loterii Smyčky pro ni nemohlo dávat smysl.

Svým autem tady dojet nemohla, bylo by to příliš nápadné. Drtivá většina populace neuměla řídit. Sledovat Smyčku při řízení vyžadovalo pozornost, kterou Smyčka odebírala. Místo aut se v pruzích pohybovali lidé sledující Smyčku. Jako dvě stáda ovcí s displejem u nosu místo pastýře. Ten plíživý krok mi vždycky naháněl hrůzu. Absolutní ticho ulice přerušované jen klapotem stovek bot. Žádné vůně ani pachy. Jen ten mořský vítr.

Lyra musela bydlet blízko. Jinak by na mě nepřišla. Byla jsem

malá ryba, protože jsem na Pulzech nepotřebovala bohatnout. Chtěla jsem jen přežít co nejdéle. Zaplatit nájem, nějaké jídlo, ale rozhodně ne byt v jednom z mrakodrapů kolem.

Kde mohla bydlet žena jednoho z nejbohatších mužů města? A kam by šla, kdyby ho odkopla? Ke kamarádce?

Vtom mě to napadlo a mé oči se zastavily na špičce Aureoly. Mrakodrap, jehož štíhlé linie protínaly neonová světla pulzující od jeho základny přes všechna patra, aby se nakonec seběhla u špičky jeho antény vysoko v mracích.

Rozběhla jsem se a zařadila do jednoho z pruhů. Proplétala jsem se mezi sledujícími a jejich fragmenty.

„Sakra!“ vykřikl na mě jeden, kterého jsem udeřila loktem do žeber. Zakolísal a sesunul se na zem.

„Omlouvám se,“ vykřikla jsem za ním. Měl na sobě bílé tílko s mastnými skvrnami. Kuchař nebo dělník, napadlo mě. Na kuchaře měl ale až příliš vyrýsované tělo. Nemohla jsem s ním ztrácet více času a znovu jsem se dala do běhu.

Obrazovky lemující ulici ukázaly nejnovější trend. Míjela jsem je jak nejrychleji jsem mohla, ale i tak jsem je mimoděk začala sledovat. Muž s plnovousem oblečený do brčálově zeleného smokingu s helmou s rudým chocholem. Hrál na klavír a zpíval něco o broskvích. Byl to bizár. Byla to Smyčka. A kupodivu to fungovalo, jinak by se z toho nestal trend.

Vyvýšený vstup do Aureoly už byl na dohled. Ohlédla jsem se

vlevo a sledovala osvětlené lobby s mohutnými sedačkami. Před prosklenými okny lobby se mihnul hnědý plášť.

Lyra.

Chystala jsem se vyběhnout z davu a sledovat ji, když vtom se ozvala znělka Smyčky. Dva hluboké, měkké údery. Rozvibrovaly prostor kolem, stejně tak jako moji hruď.

Pohledy lidí kolem se stočily od mobilů k obrazovkám. Svět se najednou zastavil, lidé si začali šeptat mezi sebou a na okamžik všechno vypadala skoro tak jako kdysi před Smyčkou.

Poslední úder znělky se rozplynul a z obrazovek se ozval ženský hlas.

„Dalším výhercem se stává Verina Fairová. Gratulujeme, Verino. Právě vám voláme. Přijměte prosím hovor a podělte se s námi o svou radost z výhry Pulzů.“

Dlouhý tón ohlásil vyzvánění. Chvíli se nedělo nic, ale pak tichou ulici rozezněla melodie. Jen pár kroků ode mě.

Bože.

Ne teď a tady.

Zkontrolovala jsem lobby Aureoly po mé levici. Lyra prošla kolem hlavního vchodu a mířila pryč od mrakodrapu. Výsledek loterie jí byl ukradený.

Lidé se začali shlukovat kolem výherkyně a zvedali mobily nad hlavy. Každý ji chtěl mít ve svém fragmentu. Věřili, že jim to pomůže k dalšímu Pulzu. Já tomu nevěřila, ale možná to bylo jen tím, že jsem nepotřebovala vyhrát.

Snažila jsem se dostat z toho davu ven, ale anonymní těla kolem mě tlačila směrem k vyzvánění. Mačkala mě, šlapala na nohy a zarývala lokty mezi žebra. Neměla jsem jinou možnost, než je následovat.

Vyzvánění utichlo a na obrazovkách kolem se objevila žena se světlými vlasy a obličejem ozářeným svitem displeje telefonu. Lidé za ní tleskali a natáčeli ji s takovým zaujetím, jako by před nimi stál samotný Nox.

„Výborně," ozval se hlas moderátorky z obrazovek. „Řekněte nám něco o sobě, Verino. Čím se živíte?"

Žena se usmála nervózním smíchem člověka, který doufá, že lidé kolem něj budou rozumní. Rozhlédla se za sebe a pak zpátky do kamery telefonu.

„Jsem učitelka," zašeptala a lidé kolem ní začali tleskat.

„Ale to je skvělé," ozval se hlas z obrazovek mnohem vyšším tónem než před chvílí. „Vychovávat další generaci je jedno z nejdůležitějších zaměstnání. Prosím setrvejte na místě."

Z dálky se začaly ozývat policejní vozy. Brzy to skončí a já se rozběhnu.

„Dva tisíce!“ ozval se výkřik z davu. „Dám ti za ten Pulz dva tisíce!“

Sledovala jsem na jedné z obrazovek, jak se Verina za tím hlasem otočila. Někdo z davu do ní strčil a ona se přikrčila. Na její tváři se objevil strach smíšený s bezmocí.

„Co budete dělat s časem navíc, Verino?“ zeptal se přátelsky hlas z obrazovek, ale pak ihned dodal: „Prosíme oslavující, aby nechali projet policejní vozy.“

Zvuk sirén sílil a já měla pocit, že dav kolem mě je tak hustý, že se po dalším vydechnutí nezvládnu nadechnout. Pak se ale najednou napětí uvolnilo. Zpocený muž vedle mě klesl k zemi a jeho místo během vteřiny zaplnil někdo jiný.

Něco mi stisklo kotník.

Podívala jsem se pod nohy a srdce se mi sevřelo hrůzou. Zpocený muž ležel pode mnou. U pusy měl bubliny slin a pod krkem kaluž tmavé krve.

Stisk povolil.

Muž vedle mě stál na jeho zádech a zvedal ruku, ve které se zableskla čepel nože. Na nic nečekal. Druhým útokem zasáhl ženu s černými mastnými vlasy do krku a ta se sesunula ke zpocenému muži. Překročil ji a já sledovala jeho záda.

Zmocnila se mě panika a neuměla jsem se nadechnout, natož křičet. Stát o půl metru vedle, ležela bych na cestě v kaluži krve já. Ta blízkost smrti mě totálně odrovnala.

Zkusila jsem donutit starého muže vedle mě k pohybu a proplést se mezi těly v davu, ale byla jsem příliš slabá na přetlačování s desítkami těl, jež mě obklopovaly.

„Prosím," zašeptal hlas pod mýma nohama.

Patřil ženě s mastnými vlasy. Stačilo si k ní kleknout a přitlačit dlaň na ránu.

Policejní hlídka zastavila auta jen pár desítek metrů od nás a začala tvořit průchod z mé pravé strany. Podívala jsem se jejím směrem a se zatajeným dechem sledovala pád dalších těl a pohyb útočníka k ženě.

„Ještě jednou přejeme naší dnešní výherkyni šťastný zbytek dne. Nezapomeňte to řádně oslavit," doporučila jí moderátorka z obrazovky a hovor se přerušil.

„Má nůž!" vykřikl muž pár kroků ode mě.

Dav zareagoval okamžitě a začal se rozestupovat. Policisté ke mně mířili a vytvářeli průchod.

„Potřebuju ten Pulz víc než ona!" zakřičel muž s nožem a dral se dopředu.

„Na další losování loterie Smyčky se můžete těšit už příští týden. A teď se znovu vrátíme k dnešním trendům," oznámil hlas z obrazovek suše.

„Pomoc,“ šeptla znovu žena s mastnými vlasy. Pokrčila jsem koleno a chystala se jí pomoct. Můj pohled se setkal s tím jejím. Zoufalým. Takovým, který mi bude bránit dnes večer usnout. Znovu jsem zvedla hlavu k Aureole. Lyra právě mizela za jejím rohem.

Chtělo se mi zvracet. Ze sebe. Z toho, co se chystám udělat. Oči mi zvlhly. Ještě nikdy jsem nikoho nenechala zemřít. Moje srdce ale právě vědělo, že přesně to se chystám udělat.

„Promiň,“ špitla jsem, utřela si nos do rukávu, nadechla se a z plných plic vykřikla:

„Běžel do Aureoly.“

„Jak vypadal?“ vyhrkl na mě jeden z policistů, kteří si právě klestili cestu kolem.

„Bílé tílko, tmavé vlasy. Svalnatý.“

Byl to první člověk, kterého si moje mysl v téhle situaci vybavila. Hned na to jsem si přála, abych si nevybavila zrovna jeho. Vypadal sympaticky.

Policisté pokračovali k Aureole a lidé jim uhýbali. Já na nic nečekala a rozběhla se za nimi. Po pár úderech srdce jsem stála u rohu neonového mrakodrapu a opatrně nakoukla za roh.

Úzká zadní ulička s klimatizačními jednotkami, kontejnery s odpadky a výparníky. Na jejím začátku byla Lyra opřená o zeď s pravou nohou pokrčenou v koleni. Telefon měla u ucha

a poslouchala.

„Ano, stejné datum," řekla do telefonu. „A Corven tam byl."

Odmlčela se.

„Ne. Nejdřív mi řekni, kdo tehdy věděl o tom dítěti."

Pak už neřekla nic. Po chvíli vložila telefon zpátky do kabelky a já prudce stáhla hlavu zpátky za roh a rychle zamířila směrem k silnici, abych splynula s davem.

„Jsem nevinný!" ozval se křik z ulice. Byl to muž v bílém tílku. Ruce za zády a dva policisty po boku. Zdravotníci sklonění u pětice těl uprostřed cesty. Žena s mastnými vlasy? Mrtvá. Stejně jako všechna ostatní těla. Dav je opět poslušně obcházel.

Verina nastupovala do černého auta s majáčkem. Mnohem šťastnější než před chvílí. Jela si pro svoji výhru.

Otočila jsem se nenápadně k Aureole a uviděla Lyru za sklem lobby. Mířila k výtahu.

Na obrazovce nad Aureolou se rozzářil nový trend večera.

„Do prdele," vydechla jsem a stáhla si kapuci co nejvíc do čela.

Přes čtyři patra Aureoly se roztáhl můj obličej.

„Bílé tílko, tmavé vlasy. Svalnatý," zopakovala moje zvětšená

ústa.

Následoval záběr policistů, kteří sráželi muže v bílém tílku na zem.

VŠÍMAVÁ ŽENA POMOHLA DOPADNOUT ÚTOČNÍKA!

V pozadí záběru jsem zahlédla záda skutečného útočníka. Stále měl nůž v ruce. Na pár chvil sledoval zatčení nevinného člověka a pak zmizel ze záběru.

Věděla jsem, že bude jen otázkou času, než si ho všimne někdo další a ze všímavé ženy se stane lhářka.

S kapucí staženou do čela jsem se vrátila do baru. Od Aureoly mě teď dělilo jen několik domů. Dost blízko na to, abych stále slyšela sirény policejních aut.

Sedla jsem si na postel a přemýšlela, co dál.

Měla bych utéct. Sbalit Pulzy a zmizet dřív, než někdo pozná můj obličej. Přesně to jsem udělala pokaždé, když se lidé začali příliš vyptávat.

Jenže tentokrát mi někdo poprvé nabídl odpovědi.

Lyra znala Corvena, moje vidiny pro ně byly něco víc než sny a právě se Noxe ptala, kdo o mně mohl před třiceti lety vědět. K sakru. Věděla toho o mně víc než já sama. A telefonovala vůbec Noxovi? V tom rozhovoru nepadlo jediné jméno.

Ať už to bylo jakkoliv, rozhodla jsem se zůstat.

Ne proto, že bych věřila Lyře.

Ale protože jsem už nemohla znovu utéct od jediné stopy, která si mě sama našla.